

Behandling er det ikke paa Grund af nogen Udfigt, som vi have ment, der kunde være til Inarere at faae det vedtaget ved denne Behandling end ved 2den Behandling. Efter at Flertallet ved sin Ordfører har ønsket at høre Landsktingets Mening om denne Lov, vil der jo ikke for os kunne være megen Forventning om, at Stemningen skulde være forandret her i Thinget mellem 2den og 3die Behandling. Naar vi have stillet dem op igjen, er det nærmest for at give ærede da fraværende Medlemmer, som have udtalt Ønsker i den Retning, Veilighed til ogsaa at sætte deres Stemme paa den Side, de slutte sig til i den foreliggende Sag. Det skulde gjøre mig ondt, om disse ærede Medlemmer nu vare indebenede, saa at den egentlige Hovedhensigt med disse Vædringsforslags fornyede Opstilling derved skulde blive lig Null. Disse 3 Vædringsforslag under Nr. 8, 9 og 10 indeholde altfaa som sagt de Bestemmelser, der for os ere Hovedbestemmelserne i denne Lov, og de Bestemmelser, uden hvilke Loven for os ikke vil have nogen Værdi, nemlig Ind- og Udførselsforbudet, Forbudet mod Blandingen og mod Farvningen. De andre Forslag, som Mindretallet har stillet op under Nr. 13 og 14 samt Nr. 23, 24 og 25 ere Konsekventer af disse Vædringsforslag. Hvis vore Hovedforslag blive vedtagne, følge disse som Redaktionsændringer af sig selv. Jeg skal endnu kun tilføie, at jeg har for min egen Regning stillet et særligt Forslag til en ny Affattelse af Lovens § 16, idet jeg foreslaar, at Lovens Værtighed begrænses til 2 Aar, medens den særede Minister har foreslaaet en Begrænsning af 3 Aar. Jeg skal sige, at der i den Henseende ikke er nogen Modsetning imellem den ærede Minister og mig, saa vidt jeg kan forstaa, idet det væsentlig vil bero paa, hvad Udfaldet af denne Sag bliver, hvilken af disse Fristen vi holde paa. Da det nu stiller sig for mig saaledes, at Udfaldet af denne Sag selv under de bedste Forhold vil blive faare slet, ville De finde det naturligt, at jeg har holdt paa den mindste Frist. Hvis imidlertid mine Forventninger i den Henseende skulle blive skuffede, forbeholder jeg mig ogsaa at stemme for de 3 Aar, medens jeg i hvert Tilfælde vil stemme imod, at dette Lovforslag gives uden Tidsfrist, selv om dets Indhold blev saa godt, som det efter de foreliggende Vædringsforslag kan blive. Jeg tror, at det dreier sig om et Forhold, der netop egner sig for en Tidsbestemmelse, fordi vi ere i en Overgangstilstand og Udvikling, som der er al Grund til stadig at følge med den største Opmærksomhed, og vi maa være belavede paa, at Lovgivningen følger de fat-

tiste Forhold. For ikke at blive nødt til at tage Ordet oftere i denne Sag, skal jeg med Hensyn til de to Vædringsforslag, som foreligge til Farveparagrafen af forskjellige Medlemmer, sige, at jeg agter at stemme imod disse Vædringsforslag, som jeg ikke anser for Forbedringer i vort Hovedforslag, og som ikke efter vort Skjøn medfører nogen høiere Grad af Vættelsen i Anvendelsen eller Forstaaelsen end den, der ligger i Mindretallets Forslag. Hermed skal jeg som sagt anbefale ærede Medlemmer at stemme for de tre bejendte Forbud.

Dalsgaard: Jeg skal ikke forlænge Forhandlingerne ret længe, men nogle faa Bemærkninger vil jeg dog gjerne gjøre. Ved 2den Behandling tillod jeg mig at udtale det Haab, at Forhandlingerne herefter vilde komme ind i et mere roligt og sagligt Spor, end det havde tegnet til ved 1ste Behandling, og end de havde været førte udenfor denne Sal. Jeg udtalte det Haab, at de efter min Mening meget uheldige og efter Sagens eiendommelige Bessaffenhed meget ubegrundede Slutninger, som man fra forskjellige Sider havde ment at kunne drage af Folks forskjellige Standpunkter til denne Sag, maatte forstumme, at man maatte komme bort fra at beskylde hinanden for Mangel paa Interesse og Følelse for dette eller hint paa Grund af Stillingen til denne Sag — Slutninger og Beskyldninger, som ere meget uheldige i og for sig, og som kun ere stiftede til at umuliggjøre en rolig og lidenskabsløs Overveielse og vanskeliggjøre, at der kan komme et godt, sagligt, forsvarligt Udbytte af Sagen. Og jeg støttede dette Haab paa, at hele Udvalget havde været fuldt enigt om, fra hvilket Hovedsynspunkt den foreliggende Sag skulde ses, havde været fuldt ud enigt om, at Hovedsagen var at bevare det danske Smørs Anseelse i Udlandet paa bedste Maade. Man var ikke uenig om, hvorvidt de foreslaaede Bestemmelser vare tilstedelige eller ikke i og for sig; men man var kun uenig om, hvilke Virkninger de kunde antages at ville faae for Opnaaelsen af Hovedøiemedet. Det Haab jeg da udtalte, gik ikke i Opfyldelse. Dærtimod, man kom endog ved 2den Behandling adskilligt høiere op, længere ud fra Sagen end ved 1ste Behandling. Jeg beklager dette meget. Jeg skal ikke nu indlade mig paa at imødegaa de efter min Mening mindre heldige Sammenstillinger og Sammenligninger, som flere ærede Talere ved 2den Behandling have forsøgt at opstille mellem, hvad man nu tilfigter overfor Kunstsmørret, og hvad man i forrige Aarhundrede havde gjort i Retning af Frem-